

L'Ana i jo

Un dimecres, aparentment normal, vaig anar a la classe de ballet a l'escola oficial que anava i la professora em va dir que aquella tarda no hi havia classes, que me n'anés a casa ràpid i que no sabia quan tornariem a tenir la classe. Vaig sortir de l'escola i vaig mirar al cel, era gris, a punt de ploure però no va ploure. Aquesta nit per la tele van dir coses rares: que el país havia estat atacat, que estava en estat de guerra, que el president ens parlaria, etc., no entenia res. Molts veïns en atac de pànic van anar a dormir al soterrani de l'edifici on vivíem, que era una bogeria perquè el soterrani no era un refugi antiaeri.

Estàvem a punt d'acabar l'escola i de començar l'institut. Teníem moltes expectatives del futur. Durant el dia no hi havia classes i teníem molt de temps lliure. Els pares, en canvi, havien de treballar, fent la vida normal, com si no passés res.

Érem nenes, no enteníem gaire de política i per a nosaltres les bombes eren perilloses però només quan se sentien caure; això passava habitualment a la nit. Durant la nit teníem por, dormíem cansades però no venia el son profund.

Les sirenes se sentien sobre les vuit o les nou. Llavors era quan ens posàvem davant la tele per veure què estava passant, tot i que ho enteníem poc, perquè amb quinze anys no entens gaire d'aquestes coses. Amb trenta-cinc, tampoc...

Durant el dia érem heroïnes i ho passàvem bé, anàvem al centre de la ciutat a passejar. Juntes, l'Ana i jo, perquè els pares ens havien dit que anéssim sempre juntes i que tornéssim ràpid a casa si se sentien les sirenes que donen el senyal que s'acosten els avions. Però nosaltres no teníem por perquè a la tele havíem sentit que les bombes de llavors eren molt precises i anaven només als punts militars.

El centre de la ciutat era màgic, molta gent jove -els que, com nosaltres, no tenien classes- tocant la guitarra, fent teatre, rient, cantant. Era l'abril, a Belgrad l'època més bonica de l'any, quan el sol passa per les fulles verdes dels arbres recentment frondosos. Crec que és el color verd més bonic que l'ull pot veure. L'aire fresc i oxigenat després de les pluges que porten el febrer i el març.

Anàvem al teatre. Les obres de teatre eren al migdia, ja que a la nit no podien ser. L'entrada valia molt poc, simbòlic -un cèntim. Amb quinze anys no enteníem bé els conflictes polítics ni les bombes però enteníem perfectament les obres més complexes del teatre: contemporànies, clàssiques, conceptuals, satíriques, còmiques i tràgiques. Anàvem als concerts, als carrers, que organitzava la ciutat.

Eren uns mesos d'amistat, d'emocions, de por als avions que sobrevolaven la ciutat, d'inseguretat amagada als ulls dels pares i de l'esperança que l'institut era

la següent època i que ens portaria noves experiències..., tot mesclat en els caps de dues adolescents. L'Ana i jo, juntes, perquè érem les millors amigues.